

Magas, formás, sötét hajú és szemű nő volt, mély tekintettel, kicsi és egyenes Morral és szintén kicsi, de húsos, harapnivaló ajkakkal. Sminkje is kifogásolhatatlan – sehol semmi felesleges vagy hiányos. Hajviselete jól kiemelte arca szabályos vonásait. Kilépett az irodaépület ajtaján, elővett egy kis tükröt, és indulás előtt még egyszer, utoljára ellenőrizte, nincs-e a külsején valami korrigálnivaló. Megigazította a haját, elmosolyodott. Fogsora fehér volt és kerekített formájú. Arcán két kis gödröcske képződött.

Hajigazgatás közben jól meg lehetett figyelni a kézfejét. Ujjai hosszúak és vékonyak voltak, mint a zongoristáké, bőre már távolról is puhának és ápoltnak tűnt, manikűrje elegáns és precíz, keskeny csuklóját vékony ezüst karkötő díszítette.

Hattúnyaka köré virágmintás selyemsál volt tekerve. Sötétkék rövidkabátot viselt és fekete szoknyát, melynek hossza nem volt túl kihívó, de combja formájából épp annyit mutatott, hogy megirigyelhesse őt a többi nő. Lába egyenes volt, testszínű harisnyája oldalcsíkját apró virágok ékesítették. Elegáns, sötétkék, őszi cipője még inkább kiemelte lába hibátlanságát.

Pici, de sietős léptekkel haladt a járdán. Egy kirakatra felfigyelve nem vett észre maga előtt egy tócsát, és belelépett. Elmosolyodott ügyetlenségén, elővett egy papír zsebkendőt és letörölte a sárpöttyöket a cipőjéről, majd továbbtípegett, maga mögött hagyva kellemes parfümillatát.

Odaért egy virágkereskedőhöz.

– Á, kisasszony! Már vártam. Egy szál rózsát, ugye?

– Igen, igen. Köszönöm.

Kifizette a virágot, és már indult is.

– Elnézést, kérdezhetek valamit?

– Csak nyugodtan.

– Kinek vesz mindennap virágot, ha nem titok?

– De, titok – suttogta összehúzott szemmel.

Nevetett, és továbbment. Öt perc múlva felszállt egy villamosra. Ülőhely nem volt, de ahogy megpillantotta őt a tömeg, négy férfi is felpattant, hogy átadja a helyét. Keresztbe tett lábbal, egyenes tartással és felemelt fejjel ült. Az elsuhanó autókat figyelte, melyek a villamos lassúsága miatt igen gyorsnak tűntek. A harmadik megállónál szállt le. Gyalogolt még úgy két percet, majd egy takaros kertés házhoz ért. Bement.

A nappaliban két gyermek játszott. Az egyik hároméves lehetett, a másik valamivel idősebb. Hozzáfutottak, átölelték.

– Nagynéni, nagynéni, mit hoztál nekünk?

– Úgy vártunk már!

– Egész nap csak dolgozol...

– A mama már megfőzte a vacsorát.

– Kalácsot is süttött.

– Olyan finom csokimáz van rajta!

– Öcsi belenyúlt az ujjával és megkóstolta, azután a mama kiabált rá.

– Ne árulkodj!

A konyhából kilépett egy fiatal, duci, zsírfoltos ruhába öltözött, kócos hajú asszonyka.

– Na, szia, hugica, látom, már rád csimpaszkodtak a srácok. Nahát! Egy újabb szál rózsza?

– Ma is meglepett a titkos hódolóm.

– Igazán bemutatkozhatna már... Na, gyere vacsorázni, csak rád vártunk.

– Egy pillanat, csak lecuccolok.

Felért a szobába. Ledobta a táskát, a kabátját felakasztotta a fogásra, a rózsát betuszkolta egy vázába, melyben volt már 15 szál. Kulcsra zárta az ajtót, összekuporodott, és sírt.

